

Després de donar-li les gràcies, va tornar al carro i es va tornar a amagar seguint la mateixa tècnica.

Quan el carro es va tornar a aparar, Fede es va asomar i va veure una enorme muralla, i així es va donar compte de que estava a Morella. Va tornar a fugir, i corrent, corrent, va trobar amb un altre xiquet dit Ramir. Es van fer amics i Ramir li va ensenyar el castell i li va donar unes quantes mantes morellanes per a que no passara fred.

Fede va tornar al carro tenint un altre amic i es va tapar amb les mantes per dormir.

Quan es va despertar ja havien arribat, i va veure que estaven a Vilafranca. Allí va conèixer a un capellà que li va ensenyar la preciosa església que hi ha en aquest poble.

Després de Vilafranca, van anar a Ares del Maestrat, on es va quedar amb el dubte de que quin castell era el més bonic, el de Morella o el d'Ares, perquè cada un li deia una cosa.

Més tard van parar a Benassal, on Fede es va refrescar amb la magnífica aigua de la Font d'En Segures i s'ho va passar molt bé jugant amb uns xiquets que hi havia allí.

Per a la següent parada no faltava molt, ja que sabia que anirien a Culla, on va veure la gran carrasca de la que tant havia sentit parlar.

Aquesta vegada el viatge va ser més llarg perquè van anar a l'Alcora, on un home li va ensenyar una manisa molt ben feta. L'home, al veure que Fede estava meravillat amb la maniseta, li la va regalar.

Fede es va posar molt content amb el regal i es va passar tot el viatge, de l'Alcora a Vinaròs, explorant la maniseta i pensant que podria fer de gran: ser teixidor, comerciant, capellà, fer manisetes...

Al arribar a Vinaròs, es va adonar de que encara que el port d'allí era increïble i totes les altres coses que havia vist també, ell anyorava la seva terra, per això, encara que